

viste den matroneagtige Husholderske sig med en Bakke, hvorpaa der stod en langhalset Flaske og to mørkegrønne Rømere.

Povl Gaardbo saae med Forundring paa disse Forberedelser til et Drikkelag; men han forholdt sig afventende og spurgte til Dihmers Befindende.

„Jeg hørte, at De ikke har været i Staldene idag. De har da ikke været daarlig?“

„Nej, jeg har haft en Del at pusle med inden Døre. Jeg havde imorges Brev fra Arkitekt Schmidt. Han staar parat med sine Haandværkere og forlanger Arbejdet begyndt i næste Uge. Jeg er nærved at fortryde den hele Historie, for jeg faar jo næppe nogen rigtig hjemlig Fornemmelse mere her i Huset. Efter en saadan Oprydning i et gammelt Hjem bliver Minderne fredløse i adskillige Aar. Naa — man skal jo ogsaa passe paa, at man ikke gør sit Hjem til en Kirkegaard.“

Han havde, mens han talte, skænket i Glassene. Haanden rystede ildt, og han maatte bøje sig frem over Bordet for at kunne se.

„De vil nok drikke et Glas let Vin.“

„Tak, — men kan De taale den Slags?“

„Jeg synes ikke, jeg har Raad til at give Afkald paa den lille Nydelse. Naar Kagen er spist, trøster man sig med Krummerne. — Men smag nu paa Vinen!“

Han drak selv langsomt Halvdelen af sit Glas, mens Povl Gaardbo ligegyldig skyllede nogle Slurke i sig.

„Hvad synes De om den?“

„Jo, Smagen er god.“

„Nu skal De høre Vinens Historie. De kender sikkert af Navn den gamle Universitetsby Freiburg am Breisgau. Den ligger i Baden, ved Foden af Schwarzwald, og er efter min Mening en af de smukkeste Byer Nord for Alperne. I dens Omegn vokser Sydtysklands bedste Drue. Jeg laa der ved Universitetet i mine Kandidatdage og studerede Nationaløkonomi. Det var en ganske lystig Tid. Jeg fik et Par gode Venner mellem Studiefællerne, og en Dag paa en Udflugt i Bjergene købte vi i Forening Aarets